ר׳ אלשור היא - דאמר חתימת הגט אינה מן התורה ולא בני למי הביה

"אר' אלעזר היא דאמר עדי מסירה כרתי ואמר

ר"א לא הכשיר ר"א אלא לאלתר אבל מכאן

עד עשרה ימים לא חיישי׳ דילמא הוה ביה

תנאה וזייפתיה ור' יוחנן אמר יאפי' מכאן עד

עשרה ימים דאם, איתא דהוה ביה תנאי

מידכר דכירי ואמר ו"א 'לא הבשיר ר"א אלא

בגיטין אבל בשאר שטקות לא דכתי' °ונתתם'

בכלי חרש למען יעמדו ישנם רבים ורבי יוחנן

אמר אפי בשמרות והכתיב למען יעמדו ימים רבים התם*עצה מובה קמ"ל: **בותני** ^יהכל

כשרין לכתוב את הגם אפי' חרש שומה וקמן

*האשה "כותבת את גימה והאיש כותב את

שוברו שאין קיום הגם אלא בחותמיו:

גב" והא לאו בני דיעם נינהו אמר רב הונא

אבל בשערות לא · פי׳ בקונטרם דקיימי לגוביינא ודילמא לא מפיק ליה עד זמן ארוך וישכחו עדי מסירה את הדבר וסמכינן בלא עדי מסירה דאינהו הוא דעבדי כריתות דעל כרחיך בעינן אעדי חסימה והוא מזייף כתב העליון וחותם העדים עומד במקומו ופירושו דחוק דלמה יש לנו למעות ולסמוך על עדי חסימה בדבר שיכול לזיים ונראה לרבוני יירה שיכול לזייף וכראה לרביט ילחק

דטעמא משום דגזירת הכתוב הוא יה סמג עשין ג טושיע דלח מכשרי בשטרות אפילו לאלחר אהיש היי קנג פשף א: דבעינן ראוי לעמוד ימים רבים ורבי פח המיי שם הלי טו יוחנן אמר אפילו בשטרות דר' יוחנן סמג בס טוש"ע שם לטעמיה דאפילו עד עשרה ימים מידכר דכירי והא דפריך והא כתיב למען יעמדו ימים רבים היינו משום דסלקא דעתין דקרא למעופי שטרות קאתי דאי לאו הכי למאי אתא ומשני לעלה טובה אתא ועוד י"ל דדוקא בגיטין קאמר רבי יוחנן דעד עשרה ימים דכירי אבל בשטרות שיש רוב תנאים לא דכירי ודוקא לאלתר מכשיר והשתא פריך שפיר והא בעינן ראוי לעמוד ימים רבים ואפילו לאלתר אין להכשיר וא"ת לר' אלעזר דאמר אבל בשטרות לא מאי שנא מאין עליו

ודוא בב"ד יש זכרון וקול לדבר: מכנ בב"ד יש זכרון וקול לדבר: מכנ בב"ד יש זכרון וקול לוב"ל ודילמל בשרום - דקיימי לגוב"ל ודילמל בשרום - דקיימי לגוב"ל ודילמל לו מפיק ליה עד זמן ארוך וישכחו עדי מסירה את הדבר וסמכי אעדי בתרותו: ממפ עדים דתנן בפ' בתרח (לקמן פו.) דלר' אלעזר גובה מנכסים משועבדים והייט בשטרות כדפי' בקונטרם וי"ל

דשאני אין עליו עדים כיון דכתוב על דבר שאינו יכול לזייף והעדים מכירין לעולם שטר המכור לפניהם ואם היו מזייפין שום דבר היה ניכר הזיוף אבל עוד קשה דבהדיא תניא בפ"ק דקדושין (דף כו.) כתב לו על הנייר או על החרם שדי מכורה לך שדי נתונה לך הרי זו מכורה ונחונה אנמא מכשיר ר' אלעזר אף בשטרות דבר שיכול להזרייף וי"ל דהא דקאמר הכא אבל בשטרות לא ה"מ בשטרות העומדים לראייה אבל שטר מכר ומתנה שעשוי לקנות בו לפי שעה הוי כמו גיטא וי"מ דאין חילוק בין דבר שיכול להדייף לאין יכול בעדי מסירה לר"א והכא הכי פירושו לא הכשיר ר"א כו' כלומר ר"א איירי ודאי בכל שטרות

ולה הכשיר היינו דלה כ"ל כוותיה אלה בגיטין ולה בשטרות כדחמר רב בפ' בתרה (לקמן פו:) הלכה כר' אלעור בגיטין ומפרש התם דר"ה איירי אף בשטרות ורב סבר לה כוותיה בחדא ופליג עליה בחדא ואין נראה דא"כ הוה ליה למינקט הכא כלישנא דנקט ר"א גופיה בפרק בתרא (נו"ם) הלכה כר"ה בגיטין כיון דהך שמטתין ודפ' בתרא טנין אחד ועוד דהוה ליה לאיתויי התם פלוגתייהו דרבי יוחכן ור"א דהכת ועוד אמאי פריך אר' יוחנן טפי והכתיב למען יעמדו ימים רבים לכ"ע הוה ליה למיפרך דכולהו מודו דר"א לא פליג בין גיטין לשערות: לאו בני דישה נינהו בלר אלשור פריך דר' מאיר לא חיים בכתיבה לשמה ומשני כשגדול שומד של גביו והא דתגן בפ"ק דתולין וכולן ששחטו ואחרים רואין אותן כו' ואמרי בגמ' (שם יב:) מאן תנא דלא בפי כוונה לשחיטה כו' החם מיירי כשאיטו מלמדו לכוין לשחוט אלא ראיה בעלמא אבל הכא מיירי שגדול שותד על גביו ומלמדו ומזהירו לעשית לשמה ולהכי נמי בפ' מלות חלילה (יבמות קד:) ממעע מהלילה חרש וחרשת לפי שחינן בני קריאה וקטן משום דחיש כתוב בפרשה אבל מטעם דלאו בני כוונה נינהו לא פסיל להו אע"ג דאמר התם דחלילתו פסולה עד שיתכוונו שניהם משום דב"ד מזהירין אותן לעשות לשמה והוי כגדול עומד על גביו ומיהו הכא בגדול עומד על גביו כשר אפי׳ בשוטה משום דמוכחה מילחה דקה עביד לשתה שכותב שמו ושמה ושם עירו ושם עירה הבל לענין חלילה המרו בתוספתה דיבמות (פ"א) דשוטה לאו בר חלילה הוא אע"פ שב"ד מלמדין אותו דלא מינכרא מילתא דעביד לשמה כמו גבי גט וא"ת ואכתי הא לאו בני שליחות נינהו מאי מהני דגדול טומד על גביו וי"ל דלא בעיכן שליחות בכתיבה דוכתב לאו אבעל קאי אלא אסופר והא דאמרינן לקמן (דף עאג) לריך שיאמר לסופר כתוב ולעדים חתומו לאו משום שליחות אלא משום דכשלא לוה הבעל לא השיב לשמה אלא השיב סתמא ופסול דאשה לאו לגירושין קיימא כדאמריטן בריש זבחים (דף ב:) והא דאמר בריש כל הגט (לקמן כד:) ואי כתב רחמנא וכתב הוה אמינא למשוטי האי פירוש כתב לגרש את אשתו ונמלך דלאו איהו קא כתיב לה לא משום דהבעל לריך לכתוב אלא לפי שלא נכתב לגירושי דידהו אלא לאחר והא דאמר לעיל (דף כי) יכילנא למיפסל לכולהו גיטא מ"ט אילימא משום דכתיב וכתב והכא איהי קא כתבה ליה התם אונחן סמיך דבעינן שיכחוב בליוויו ויתן והכא אפילו נכתב בציוויו לא יהיב לה מידי דשלה הוא וא"ת והא לאו בני כריתות נינהו וי"ל דחשיבי בני כריתות הואיל ואם הגדיל הקען ונשתפה כשרים לכתוב את הגם השוטה הוו בני כריתות אבל קשה דמשמע דלא פסיל עובד כוכבים אלא משום דלדעתא דנפשיה קא עביד ותיפוק ליה דלאו בני כריתות נינהו ומה לריך נמי לאיתויי ברייתא דעובד כוכבים פסול וכראה דלא שייך למיפסל משום דלאו בני כריתות נינהו במידי דלא בעי שליחות ולא לשם דעה נינמי: האשה עדות דבמידי דשליחות הוא דאמרי' לקמן הכי דאין העבד נעשה שליח כו' או חתימה לר' מאיר שהיא לשם עדות פריך לעיל בפ"ק (ד' יו) גבי ביהבת את ניפה פי" ושקנת לבעל וחיור גוטין שחותמיהן עובדי כוכבים והא לאו בני כריתות ניכהו אבל כתיבה לר"א דלא לשום עדות ולא לשם שליחות הוא אין לפסול משום דלאו בני כריתות נינהו דהא לא פסלי בפ"ב דע"ז (ד' כז.) מילה בעובד כוכבים משום דלאו בני מילה נינהו ועוד אומר רביט ילחק דמליכן למימר דסוגיא זו אליבא דר"מ וס"ד דלר"מ נמי בעיכן כתיבה לשמה מדרבכן דגזרי' כתיבה אטו חסימה ומוקי לה רב הוכא בגדול פיי שובר פירשון בחובה דמניקן נמימה דסוגיה זו הניבח דרים וסיד דנו מ המי שהאשההיה לה לנחבר לבעי כתיבה מדאורייתא לבמה לא מהני שהאשההיה לה לנחבר לבעי כתיבה מדאורייתא לבמה לא מהרבון אבל לר' אלעות בעי כתיבה מדאורייתא לבמה לא מהוא להחול החודה לה לנחבר בשוטה גדול טומד על גביו כמו בחלילה ופריך רב נחמן מברייתה דקתני עובד כוכבים פסול ומשמע ליה דאתא כר' מאיר מדלא נקט לפסול אלא טובד כוכבים ומשני דעובד כוכבים לדעתיה דנפשיה הוא דקא עביד ופסול אפי' גדול טומד על גביו אפילו לרבי מאיר הדר אמר רב נחמן כו' וברייתה דקתני עובד כוכבים פסול רבי אלעזר היה ונקע עובד כוכבים לרבותה דאש"פ שהוא בן דעת יותר וה"ה דחרש שושה וקטן דפסולין אי בשינן שליחות ואי לא בשינן שליחות נקט שובד כוכבים דפכול בכל שנין דאילו חרש שוטה וקטן כשרים בגדול טומד על גביו ומיהו שוטה ודחי פסול כמו בחלילה וכן משמע דאפילו לר' מחיר ס"ד דבעי כתיבה לשמה מדרבגן דהח לבתר דחוקי נמי מתניתין כר' מאיר פריך והא ודאי עובד כוכבים לדעתא דנפשיה קא עביד ועוד גראה דהשתא ס"ד דאפי' ר' מאיר בעי כתיבה לשמה מדהורייתה ובהתימה הוא דפליגי רבי מאיר סבר דוכתב דקרה קאי אחתימה נמי ור' אלעוזר סבר דאכתיבה לחודה קאי מדפריך רבא לרב נחמן וכתב לה לשמה מאי לאו כתיבת הגט כו' משמע דרבא היה בא להעמיד דברי רב הונא דאפילו כתיבה בעי ר' מאיר מוכחב ולפי זה פסול נמי כתיבה במחובר והא דתכן לעיל חלשו וחתמו ונתנו לה כשר מיירי כששייר מקום התורף והשתא פריך והא לאו בני דעה נינהו לכו"ע ומסיק רב נחמן דברייתא דקתני עובד כוכבים פסול כר' אלעזר ומתניתין רבי מאיר דלא בעי כתיבה לשמה ונקט חרש שוטה וקטן והוא הדין עובד סוכבים אי נמי לא נקט עובד כוכבים משום דרישא אתיא נמי כר' אלעזר ולדידיה דוקא חש"יו כשרין בגדול טומד על גביו אבל סיפא דדייקיטן מדפסיל טובד כוכבים לענין הבאה מכלל דלענין כתיבה כשר אתיא כרבי מאיר ואתי שפיר דלא תיקשי אדדייק מדפסיל לעובד כוכבים לענין כו' אדרבה לידוק מדלא תני ליה ברישא דפסול אלא משום דרישא אתיא נמי לר' אלעזר כמו לרבי מאיר ופריך והא ודאי עובד כוכבים אדעתא דנפשיה קא עביד והוה ליה ליפסל לרבי מאיר לכל הפחות מדרבגן בגדול עומד על גביו :

פב אב מייי פ'ד מסלי עשין כ עושיע אסיע סיי

לק משפט נר פצוה

קכד סעיף כ: ג מיי' פכ"ז מסלי מלום סל'א סוש"ע ה'ת כו' תב סעיף ה': פד ד מיי' פ'ג מהלי גירושין הלכה עו

דכיון דהאידגא הוה ובעידי מסירה [שימוכין לע. וב

[לפיל ע: וב':]

תורה אור אינהו ידעי ומ"ד עדי מסירה עיקר

הבאה לינשא לריכה להביא עדים

שנמסר לפניהם אבל לר' מאיר דאמר

לא בעינן עדי מסירה איכא למיחש

לזיופא דמאן דסמיך אעדי חחימה

אשה הבאה לינשא בגט אינה מביאה

לפנינו עדים החתומים בו אם יש

מכירים בחתימתן ואם יש תנאה

להודיע שהיא גרושה ויתירוה לינשא

לא חיישיכן לזיופא: ווייפסים · וכבר

שכחוה העדים: אלא בגיטין .

דאיכן עשויין אלא להתירה ויכולה

להביאו לב"ד לאלתר ויתירוה ושוב

אינה לריכה לגט דכיון שחותרה

בכ"ד ים זכרון וקול לדבר : אבל

וקומ

חתימה והוא מויף כתב העליון והותם העדים עומד במקומו: ימים

רבים - אלמא בעינן דבר הראוי לעמוד ולהתקיים והאי קרא בירמיה

בשטרי מכר : בותנר' ואפי חרש שומס וקטן .בגמ' מפרק לה:כוסבם

אם גישה - ומקנתו לבעל וחוזר ומוסרו לה לגירוסין: שוכרו - שובר

פרעון כתובה שהאשה היה לה לכותבו ולמוסרו לו להיות לו

לראיה: בבן והא לאו כני דיעה נינהו י ולא ידעו לכתוב לשמה.

יה ווייפתיה ליכא דידע : אלא לאלמר -

לב שהביאתו לב"ד ביום שנמסר לה

לעיל כא. [עדיות :־

תוספות רי"ד

מפי לא כני בלא עדי וכיון דצריכי למיקרי ליכא למיחש למידי שבפניהם מסרו לה היישינן שמא שכחו הערים התנאי ואינן זוכרים איהו ורבי יוהנן יפים אם איתא דהוה ביה חיישינן לשכחה וקי"ל ר' אלעזר ור' יוחנו אפילו חרש שומה וקמן. והאיש כותב את שוברו ולמוסרו לו להיות לו סומא ונכרי פי' דגבי שליחות איש (בעל) [כתיב] ולא קפן בפ"ב בקידושין בשמעתא לבית אבות דאחד לוקח התירא נינתי דאין להן תורת גישין וקרושין שליחותא לאחריני: קבל הקפן והגדיל חרש ונתפקה סומא ונתפתה שומה ונשתפה נכרי נתנייר פסול אבל פסח